

[Handelsministeren.]

med Aktieselskabs-Registeret m. v. at gøre, samt en Sekretær fra Handelsministeriet, har været i Stockholm.

Nu har det ærede Medlem Hr. Pinholt sagt, at de Rejseomkostninger, der her er Tale om, er for store. Det ærede Medlem sagde, at der var anvendt 9 Dage paa denne Rejse. Det beror paa en Misforstaaelse. Der er anvendt 13 Dage, idet der har været Konferencé i Dagene fra 19. Februar til 1. Marts inklusive — det bliver 11 Dage —, og saa er der 1 Henrejsedag og 1 Hjemrejse-dag. Saaledes er det i hvert Fald opgivet for mig, og det viser ogsaa Regnskabet. Det ærede Medlem siger altsaa, at det Beløb, der er anvendt, er for stort, og det ærede Medlem henstiller til mig, at der passes paa, at fremtidige Rejser ikke bliver for dyre. Det kan jeg tiltræde.

Det ærede Medlem sagde, at Aarsagen til, at Rejsen var blevet saa dyr, var maaske den, at Handelsministeriet var et ungt Ministerium, og at man maaske ikke rigtig havde Rede paa Tingene. Jeg maa gøre opmærksom paa, at Handelsministeriet har holdt sit 25 Aars Jubilæum, og jeg maa ogsaa gøre opmærksom paa, at Handelsministeriet — det kan det ærede Medlem Hr. Pinholt heller ikke være i Tvivl om, efter at han i mange Aar har siddet i Finansudvalget og har kunnet kontrolere, hvordan vi opfører os i Handelsministeriet —, fra regnet en enkelt beklagelig Episode, som jeg tror, jeg kan forbigaa i Tavshed i denne Forbindelse, er et særdeles sparsommeligt Ministerium, maaske endogsaa i visse Tilfælde saa sparsommeligt, at det ærede Medlem vil gøre Indvendinger derimod.

Nu forstaar jeg det ærede Medlem Hr. Pinholt saaledes, at han ikke vil stemme for Bevillingen, men dog heller ikke vil stemme imod. Det nytter jo heller ikke; Bevillingen skal afholdes; Pengene er jo brugt. Det, der saa bliver tilbage, er det Spørgsmaal, om Bevillingen er passende eller ikke. Heroverfor maa jeg sige, at der desværre ikke findes en virkelig autentisk Regel for, hvad der skal betaales Embedsmænd i Dagpenge til Rejseudgifter. Den sidste Bestemmelse, vi har, findes i en Anmærkning til indeværende Aars Finanslovs § 24 og lyder saaledes:

„Ved Deltagelse i Folkeforbundets Møder og den internationale Arbejderorganisations Styrelsesmøder eller i Konferencer m. v., hvor tilsvarende særlige Forhold som ved disse Møder gør sig gældende, kan der i Stedet for Ydelserne

efter Stats tjenestemandslovens § 808, Stk. 5, ydes en Godtgørelse af indtil 40 Schweizerfrancs pr. Dag plus Udgiften til Hotelværelse.“

Det er den sidste Vedtagelse, der findes om dette. Nu kan man naturligvis sige: Ja, men denne Rejse til Stockholm, som har været i knapt 14 Dage, svarer ikke til, hvad der er forudsat ifølge denne Anmærkning paa indeværende Aars Finanslov, en Anmærkning, der, saa vidt jeg ved, er vedtaget enstemmigt. Det skal jeg ikke gøre nogen Indvending imod, det kan man sige, men det er noget en Skønssag. Gaar man til andre Ministerier og spørger, hvorledes deres Rejseforhold er ordnet, faar man — det har jeg i hvert Fald faaet — forskellige Opgivelser. Det er ikke, saa vidt jeg kan se, nogen fast Regel, hvilket jeg i og for sig beklager, det bliver altsaa noget en Skønssag.

I dette Tilfælde har jeg naturligvis efter at have haft Samraad med Finansudvalget talt med den Embedsmand, der har staaet for Delegationen, om Forholdet, og han har gjort gældende, at vel var det muligt, at man kunde komme om ved det paa en billigere Maade, men man har i hvert Fald anvendt Pengene, skønt de var udbetalt som Dagpenge. Jeg maa ogsaa gøre det ærede Medlem Hr. Pinholt opmærksom paa, at Repræsentationsudgifterne — og saadanne findes der jo altid en Del af — indeholdes i Beløbet. Hvor meget det andrager, skal jeg ikke udtale mig om, men jeg ved, at de paagældende har maattet give Frokoster og Middage, og deres Repræsentationsudgifter maa altsaa tages med i Betragtning, naar dette Forhold skal opgøres.

Andet og mere har jeg egentlig ikke at sige til dette, men jeg vil slutte med at sige til det ærede Medlem Hr. Pinholt: Stem nu for Ændringsforslaget, som det foreligger, for det skal jo vedtages, og det hjælper ikke en Smule at prøve paa at unddrage sig Forpligtelsen ved at sige: Stemmer ikke, og der er heller ikke megen Ræson i det, for i dette Tilfælde som i de fleste andre Tilfælde er dette at sige: Stemmer ikke, det samme som at sige: Vi lader det passere, og der er heller ikke Grund til at gøre større Indvendinger. Jeg synes ikke, det ærede Medlem kan bebrejde mig noget. Hvis det ærede Medlem kunde rejse en Aktion mod mig, skulde jeg ikke gøre nogen Indvending imod det, for det vilde være politisk rimeligt og forstaaeligt; men det er jo ikke mig, der har faaet Pengene, og det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem efter den Redegørelse, jeg her er kom-